

2775
1931/2

Поштарина плаћена

Год. XI НОВИ САД 15.-II. 1931. Бр. 2

ЗБИРКА

ЗАКОНА

МИНИСТАРСКИХ НАРЕДАБА И УРЕДАБА

И

ЗБИРКА

ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА

КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ.

XI.

1931.

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ:

ДР. НИКОЛА Ј. ИГЊАТОВИЋ

претседник Апелационог суда у Н. Саду.

Садржина: 4. Дисц. судови јавних бележника. — 5. Распис Министарства Правде у предмету оверавања потписа. — 6. Распис Претседника Апел. суда у Новом Саду у истом предмету. — 7. Распис Мин. Правде о таксама у кривичном поступку. — 8. Наредба о нормирању судских поступака у вези са Законом о држ. матицама.

Садржина: 1. 14—20 Кривични предмети. — 21. Имање од гране. — 22. Бракоразводна парница. — 23. Одговорност власника коња. 24. Даровни уговор. Заједничко тециво — 25. Извршење на плодоуживање. — 26. Одговорност власника вршаће машине.

ШТАМПАРИЈА „НАТОШЕВИЋ“ С. БИСАЛОВИЋ У Н. САДУ

Распоред

Оделења Б. београдског Касационог суда у Новом Саду за 1931.

Председници сената:

за кривично одељење: за грађанско одељење:

Др. Александар Димшић
в. д. претс. судија кас. суда

Др. Сава Путник
судија касационог суда

чланови сената:

у кривичном одељењу: у грађанском одељењу:

Др. Емилијан Богосављевић
Рафо М. Марић
Бождар Трајановић
Богдан Ђукић

Васа Петровић
Милан Пивољни
Др. Јован Савковић
Др. Миливој Поповић

Богдан Ђукић
судије Касационог суда.

Адвокатско дисциплинско веће:

Претседник:

Др. Александар Димшић
судија Касационог суда в. д. претс.

заменик:

Др. Сава Путник

чланови:

Др. Емилијан Богосављевић Милан Пивољни
Др. Јован Савковић.

печеног кестења, свежег и сушеног воћа и то под условом да се ова продаја ограничава само на ове предмете, а лети под истим условима, још и безалкохолних пића, алве, сладоледа и осталих медичарских производа.

Улична продаја као и продаја у јавним локалима новина, ревија и часописа дозвољена је у ове дане све до 23 часа.

Чл. 32.

У данима црквених слава, проштења и других верских светковина, приликом којих се скуња народ из даље околине, дозвољено је продавати недељом преко целог дана и то само на отвореном простору, или под провизорно подигнутим баракама и шатрама, а не и у сталним радњама: слике, играчке, алве, сладолед и остале медичарске производе, као разна јела и пића.

У селима и трговиштима, варошицама, варошима и градовима до највише 5.000 становника дозвољено је да трговачке радње и занатске продавнице у напред предвиђене дане буду отворене.

Члан 33.

У времену када је недељом и у дане предвиђене у чл. 29 и 30 ове наредбе дозвољено продавање, могу се хлеб и остало пециво, месо, послатице, млеко и млечни производи разносити по кућама из радионица и продавница.

Тако исто дозвољено је недељом и у дане наведене у чл. 29 и 30 ове наредбе и за време лета преко целог дана довожење пива, леда, соде, минералне воде и сличних производа.

Члан 34.

За све трговачке и занатске радње којима је недељом дозвољено да буду отворене преко целог дана, или само до подне, важиће у погледу отварања и затварања таквих радња прописи предвиђени овом Наредбом за радне дане.

Шр. д. СМ/311

Члан 35.

Ако се у једном локалу, или у два или више локала, који су међусобно везани, обављају две или више врсте рада за које је овом Наредбом одређено различито радно време, за тај локал односно за све те локале важи радно време оне врсте рада који се обавља у њему, односно у њима, за коју је прописано овом Наредбом краће радно време.

Узгредне продавнице дувана имају се управљати по оној грани пословања која им је главна. Ако имају сасвим одељене просторије за продају дувана тако да између ове просторије и осталих просторија нема никакве везе, важе за њих одредбе, које и за самосталне малопродавнице дувана.

Члан 36.

Предузећа за превоз особља колима, аутомобилима или другим каквим превозним средствима, путничко-туристички биро-и за продавање карата, јавна послуга као: чистачи, носачи и т. д. не потпадају под одредбе ове Наредбе.

За продају на пијацама (тржиштима) и у пијачно време, важиће прописи издати од надлежних власти за регулисање пијачног промета.

Члан 37.

1. Као радње са животним намирницама у смислу ове Наредбе сматрају се оне радње, које се баве искључиво продајом кварењу подложних викувалија, као: свежег поврћа, свежег воћа, јаја, свежет меса, свеже рибе, заклане перади (живине) и дивљачи.

2. Као радње за служење гостију млеком и млечним производима, сматрају се оне продавнице, које уз млечну робу продају још и хлеб, сито пециво, кексе, јаја мед и колаче.

3. Као радње које се баве служењем гостију хладним јестивом и алкахолним пићем или безалкохолним

пићем подразумевају се само оне радње, које продају хладна јестива и уједно точе и пића, и то само оне радње које продају искључиво робу која се троши у локалу. У ове радње спадају и радње које се баве само точењем пића, а не спадају колонијалне радње, бакалске и ситничарске; као ни деликатесне радње које раде и са робом која се у локалу не троши.

4. Као трговачке радње сматрају се у смислу ове Наредбе и задружне, занатске и индустријске продавнице.

5. Као самосталне малопродавнице дувана сматрају се оне радње, које продају дуванске прерађевине, цигар-папир, жижице, таксене марке и таксене хартије, поштанске марке, дописне карте и разгледнице, срећке класне лутрије, новине, ревије, часописе и прибор за пушење.

6. Као лето сматра се време од од 1 априла до 30 септембра, као зима време од 1 октобра до 31 марта.

Члан 38.

У колико овом Наредбом нису предвиђени извесни случајеви, важе прописи закона о заштити радника и Уредбе о отварању и затварању трговачких и занатских радња и о радном времену помоћног особља обнародоване у „Службеним новинама“ бр. 141, од 19 јуна 1929 год.

Члан 39.

Свака радња мора на видном месту истаћи објаву о врсти и о времену отварања и затварања дотичне радње, која објава мора бити видирана од првостепене управне власти.

IV. Радно време помоћног особља

Члан 40.

За радно време помоћног особља важе прописи Уредбе о отварању и затварању трговачких и занатских радња и о радном времену помоћног особља обнародоване 19 јуна 1929 године („Службене новине“ бр. 141, 1929 године).

V. Казнене одредбе**Члан 41.**

За власника радња, који противно прописима ове Наредбе држе своје радње отворене ван времена одређеног за отварање и затварање радња, као и за све прекршаје прописа ове Наредбе, ислеђење, кажњавање и доставе важе одредбе чл. 45. и 46. Уредбе о отварању и затварању трговачких и занатских радња и о радном времену помоћног особља обнародоване 19 јуна 1929 године („Службене новине» бр. 141, 1929 године).

VI. Завршне одредбе**Члан 42.**

Ова наредба ступа на снагу 15 дана по њеном обнародовању кад престају важити сви досадашњи прописи у погледу отварања и затварања трговачких и занатских радња.

5 јула 1930 године
Нови Сад.

Бан
Рад. М. Дуњић с. р.

4.**Распис**

Министарства правде Бр. 121468. од 1. јануара 1931. год. у предмету дисциплинских судова над јавним бележницима.

**ПРЕТСЕДНИКУ АПЕЛАЦИОНОГ СУДА
У НОВОМ САДУ.**

У вези Вашег акта од 16. децембра 1930. год. број I-A-157/1930. Министарству правде част је одговорити Вам да се у целости слаже са мишљењем изложеним у Вашем акту, а то је да досадашњи дисциплински

форуми (а то су на територији тога суда јавнобележнички колегиум окружног суда у I степену и јавнобележнички колегиум Апелационог суда у II степену) треба да врше дисциплинску власт над јавним бележницима све дотле док се не буду могла основати нова дисциплинска већа у смислу § 178 Закона о јавним бележницима.

По наредби
Министра правде
Начелник
Др. Б. Ајзнер с. р.

(М. П.).

5.**Распис**

Министарства правде бр. 123019/1930. у предмету оверавања потписа по §-у 36. Закона о земљишним књигама.

**ПРЕДСЕДНИКУ АПЕЛАЦИОНОГ СУДА
НОВИ САД**

„Нови Закон о земљишним књигама садржи у § 36 став. 1. пропис, да се, уколико није овим или којим другим законом што друго одређено, укњижење (§ 8. бр. 1.) може вршити једино на основу јавних исправа или таквих приватних исправа, на којима је потписе оверио суд или јавни бележник.

Овом Министарству дошло је до знања, да се је појавило погрешно тумачење тог прописа, кад се ради о судском оверавању.

Изволеће Претседништво подручним судовима скренути пажњу на то, да се поменути пропис може тумачити једино тако, да судско оверавање потписа може вршити само судија, по прописима који за оверавања

вреде у дотичном правном подручју, а никако који други чиновник суда."

Београд, 24. децембар 1930. г.

По наредби
Министра правде
Др. Б. Ајзнер.

6.

Распис

председника Апелационог суда у Новом Саду бр.
Претс. I. Б. 2—1931 о прописима за оверавање.

ПРЕТСЕДНИКУ ОКРУЖНОГ СУДА

Закон о земљишним књигама од 18. маја 1930 год. који је на подручју Апелационог суда у Новом Саду, добио обавезну снагу 1. децембра 1930. год. у своје § 36. наређује, да се укњижење може вршити једино на основу јавних исправа, на којима је потпис *оверио суд или јавни бележник*.

Како се овај пропис погрешно тумачио, Министарство правде је издало распис бр. 123019. од 24. децембра 1930 године, којим је горњи прописа протумачило тако, да оверавање потписа може вршити само судија (— а никако који чиновник суда —) и то по прописима који у *дотичном правном подручју важе за оверавање*.

Поводом овога расписа Министарства Правде, упозоравам подручне судове, на §. 99. зак. чл. LIV : 1912 (уводни закон са грађ. пар. постуник¹⁾), по коме срески суд при-

1) § 99. зак. чл. LIV : 1912 На подручју среских судова, који су ван седашта Краљ. јавних бележника, истинитост потписа имена (ручног знака), препис исправе приказане од странке, као и изводе из трговачких књига може оверити и срески суд, који у томе раду, уместо досадашњих прописа поступа по прописима, који постоје за јавне бележнике.

Прописе о оверењу исправа, које су код суда, садрже судска пословна правила.

ликом оверавања има да поступа по *прописима који постоје за јавне бележнике*.

Како су међутим зак. чл. XXXV : 1874. и зак. чл. VII : 1996. (о краљ. јавним бележницима) стављени ван снаге Законом о јавним бележницима (нотарима) број 87330. од 11. септембра 1930. г., то се под прописима споменутим у § 99. зак. чл. LIV : 1912. год. сада имају разумети прописи новог Закона о јавним бележницама, квји су садржани у 88 и следећим §§-ма.

Према томе при оверавању срески суд има да поступи у смислу §-а 99. зак. чл. LIV : 1912. и по оним прописима који у погледу оверавања потписа важе за јавне бележнике по новом Закону о јавним бележницима.

Умољавам г. г. Претседнике Окружних судова са подручја Апелационог овог суда, да изволе овај мој распис саопштити подручним им судовима ради знања и придржавања, а о учињеноме поднети ми извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 16. јануара 1931. године.

Др. Ника Игњатовић

Претседник Апелационог суда у Новом Саду

7.

Распис

министра правде бр. 122.329/1930. од 1 јан. 1931. у предмету примене Закона о судским таксама у кривичном поступку.

ГОСПОДИНУ
ПРЕТСЕДНИКУ АПЕЛАЦИОНОГ СУДА
НОВИ САД

Министарство финансија доставило је Министарству правде актом Бр. 89762 од 4. децембра пр. год. следеће:

Поводом промене прописа Закона о судским таксама један суд доставио је одељењу пореза следећа питања:

I. По §. 53. Законика о судском кривичном поступку приватни учесник је овлаштен сам покренути кривично поступање продужити исто и подићи оптужницу у случајевима ако државни тужилац неће да предузме гоњење или одустане од гоњења или од оптужнице у току поступка код кривичних дела која се гоне по службеној дужности.

Пита се да ли за те случајеве поступања приватног учесника као тужиоца вреде одредбе о таксама у кривичном поступку по приватним тужбама.

II. Пита се посебно и то, да ли су очитовања оштећеникова у погледу предлога (§. 85. кривичног законика) и опозива предлога по § 87. кривичног законика подвргнута такси с обзиром на закон о судским таксама.

III. Пита се даље, да ли су поднесци приватног учесника уопште опроштени таксе и у случајевима где се поступак води по службеној дужности.

IV. Најзад, пита се, да ли Т. Бр. 56. (пуномоћје) с обзиром да се исти налази у глави VI. тарифе заједничке одредбе, односи и на пуномоћја у кривичном поступку повсденом за кривично дело које се гони на јавну оптужбу.

Поводом ових питања на основу §. 43 з. о. с. т. Министарство финансија даје следеће објашњење:

1. Ако приватни учесник ступа у својству супсидијарног тужиоца онда не плаћа никакве таксе по Закону о судским таксама, које плаћа само приватни тужилац, пошто дела која се гоне по службеној дужности задржавају и даље свој карактер, па макар приватни учесник подигао супсидијарну оптужбу.

2. Тачком 5. §. 44. Закона о судским таксама укинута су све таксе по закону о таксама у кривичном поступку за дела која се прогоне по званичној дужности па било да се ова дела прогоне по предлогу оштећеног или без овог предлога, па стога и само очитовање за овај предлог не подлежи никаквој такси по закону о таксама.

возних трошкова, изјављујући да од уговора одустаје те је према томе поступио у свему у смислу прописа 348 §-а трг. законика. Право да тражи испуњење уговора или да од уговора одустане, признаје трг. зак. купцу само у случају 353 §-а, а то је онда када је продавац са предајом робе у закашњењу, те је позивање Апелационога Суда на овај члан трг.зак. у конкретном случају погрешно. Тужитељ је истина тражио да му тужени уместо првобитно послатога строја пошаље други који би уговорним условима у свему одговарао, али овако стављени захтев не може спречити тужитеља да се послужи правом које му даје већ поменути пропис 348 §-а трг. зак. утолико мање, што ни сам тужени не тврди, да би био пристао на то да тужитељу лиферије строј онаки какав је овај захтевао.

Како је пак тужени код Апелационог суда изјавио, да је строј који чини предмет парнице после донесене првостепене пресуде продао, те тако сам онемогућио извршење уговора, властан је тужитељ да тражи повратак куповине и накнаду подвозних трошкова чак и у случају када би стајали наводи туженога да је строј у свему одговарао уговорним условима и да је он предат само под условима које садржи закључни лист, а не и по скицама које је тужитељ прикључио. Према томе је ово последње питање за решење спора без важности, те је стога Касациони суд разматрање пресуде Апелационог суда у овоме питању мимоишао.

У погледу досуђених свота, Апелациони суд је примио чињенично стање ствари установљено по првостепеноме суду које ревизионом молбом није нападнуто, то је оно као таково и за Касациони суд меродавно, те су стога тужитељу досуђене своте као у диспозитиву пресуде.

Расположење у погледу трошкова оснива се на прописима 543, 508 и 425 §§. грађ. п. п.

Нови Сад, 11 фебруара 1930.

14.

Време проведено у истражном затвору од проглашења првостепене пресуде, па до проглашења другостепене пресуде, не може се урачунати у казну, ако се оптужени придружио браниочевој жалби због квалификације кривичног дела, па чак ни онда ако је изјавио, да жели да одма наступи казну.

(Апелац. суд у Н. Саду, Кна. I. 169/1930.)

15.

Претседник већа не може Апелационом суду с препоруком проследити молбу ради одгоде извршења казне лишења слободe, а да претходно не да прилике државном тужиоцу, да се изјасни о такој молби оптуженога. Ако се држ. тужилац не сложи са предлогом претседника већа, потребна је одлука судијског већа окружног суда.

(Апелац. суд у Н. Саду, Кно. I. 177/1930.)

16.

Претседник већа по примитку оптужнице, у смислу одељка другог §-а 203. К. п. може испитивати само предлог тужиоцев, да се против окривљеника нареди истражан затвор или да се пусти у слободу, док је само Апелациони суд надлежан, да приликом решавања приговора, испитује формалне погрешке и недостатке, које се односе на саму израду оптужнице или које се налазе у самом поступку.

(Апелац. суд у Н. Саду, Кона I. 366/1930.)

17.

I. После ступања на снагу новог Закона о судском кривичном поступку, решења оптужног сената имају се сматрати као да су донесена од стране окружног суда. Жалба поднесена против решења оптужног сената, која се има решити према §-у 11. Закона којим се ставља на снагу крив. поступак, има се решити као жалба утврђена против решења окружног суда. — II. Против решења суда, да се не отвара истрага у смислу последњег става §-а 98. к. п.; нема места жалби.

(Апелац. суд у Н. Саду
Кжа. I. 42/1930.)

18.

Према §-у 202. и 203. К. п. у предатој оптужници дужност је држ. тужиоца, да тражи истражни затвор или да стави предлог да се оптужени пусти на слободу. На исправку се има вратити оптужница, ако се у њој тражи продужење притвора, кад се може тражити истражни затвор.

(Апелац. суд у Н. Саду,
Бр. Кона. I. 151/1930.)

19.

О предлогу садржаном у оптужници, да се нареди истражни затвор, има да решава истражни судија (§ 203. Кп.)

(Апелац. суд у Н. Саду,
Кона. I. 125/1930.)

20.

По §-у 211. Кп. чим је стављање под оптужбу стало на снагу, месна надлежност суда се не може више побијати. Из овог прописа у вези са §-ом 25. Кп. да је суд, наиме, дужан да по службеној дужности пази на стварну и месну надлежност — у колико закон друкчије не наређује — излази, да се месна надлежност више не сме мењати ни по службеној дужности ни на приговор, кад је оптужница већ стала на снагу.

(Апелац. суд у Н. Саду, Кжа. I. 43/1930.)

21.

I. Вредност коју је оставитељ од својих родитеља добио још за њихова живота с тим, да му се иста урачуна у његов наследни део, чини имање по грани. — II. Како имање по грани, тако и стечено имање не чине поједини предмети заоставштине, него се по вредности има установити висина имања по грани, а стечено имање сачињава само она вредност заоставштине, која премаша имање по грани. — III. Када је помешано стечено и наслеђено имање, онда се и без протутужде мора прво одвојити вредност, која сачињава породично имање.

(Касац. суд О. Б. у Н. Саду, Г. 863/1929.)

Касациони суд услед ревизионе молбе тужених пресуду Апелационог суда разрешава и упућује тај суд на даљи поступак и доношење нове одлуке, у којој ће бити решено и питање ко има да сноси трошкове ове

парнице, који се у ревизионом поступку установљавају за тужитељицу у своти од 1010 дин., а за тужене у своти од 900.— дин.

Разлози: Тужени у свој ревизионој молби нападају пресуду Апелационог суда због повреде материјалних и формалних правних прописа, наводећи, да је суд са повредом материјалнога права, установио, да се њиховој молби у погледу установљења имања од гране и досуђивања истога, није могло удовољити, јер није неспорно доказано, да су тужени целу своту од 100.000 дин. уложили у оставину, и да се ово потраживање тужених не може у овој парници уважити, јер су само компензациони приговор дигли, а не протутужбу.

Исто тако — наводи се у ревизионој молби — повредио је суд формалне и материјалне правне прописе, када је установио, да тужени нису доказали право не плодоужитак некретнина.

Ове су жалбе основане. Апелациони суд је у пресуди као неспорно установио, да је спорна половина куће, која сачињава оставину пок. Јосифа Ш., непосредно преписана са имена продавца Б. на име остављача, те да је спорна кућа тековина, те као така, како је стечена за време трајања брака припада тужитељици у половини на основу супружанског наслеђивања а у половини на основу сутецива.

Тужени су тврдили, да су куповну цену од 100.000 дин. за спорну полу куће они дали с тиме, да се то има пок. Ј. Ш. урачунати у његов наследни део, те да је то имање од гране.

Суд у погледу своте коју су тужени у куповину уложили, само је толико установио, да није доказано да су целу ту своту тужени уложили чиме признаје, да су извесну неустановљену своту ипак уложили. У погледу тврдње тужених, да се уложена свота имала урачунати пок. Ј. у његов наследни део, суд није ништа установио.

Како вредност, коју је оставитељ од својих родитеља добио још за њихова живота с' тиме, да му се иста урачуна у наследни део чини имање по грани, те како имање по грани и стечено имање не чине поједини предмети оставине, него се по вредности има установити висина имања по грани, и како стечено имање сачињана само она вредност оставине, која премаша имање по грани, то се мора прво установити висина имања по грани, и висина вредности оставине, те ако висина вредности оставине не премаша висину вредности имања по грани, значи да стеченога имања нема, према томе у том случају, услед приговора тужених да је то имање по грани, тужитељица се мора одбити са тужбом, покренутом на основи, да је ово стечено имање.

Како суд ова питања није рашчистио требало је пресуду разрешити.

У погледу поседа некретнина и уживања истих, тужитељица у том правцу није покренула парницу, те како тужени тврде, да они посед никада нису ни предали пок. оставитељу, јер су исти за себе задржали, решење овога питања не спада у оквир ове парнице.

Нападају, даље, тужени пресуду и за то што иста спорну некретнину досуђује тужитељици под насловом сутецива и супружанског наследства чиме је прешла петитум тужбе, која тражи саме, под насловом супружанског наслеђивања, досуђене спорне некретнине. Како у том правцу суд ову парницу није узео у разматрање и није установио, што заправо и на основу којег правног наслова тражи тужитељица, то се ова пресуда и из тога разлога морала разрешити.

У Новом Саду 18 новембра 1930 год.

* * *

Судска пракса. Имовином од гране има се сматрати само од заједничког претка наслеђено имање. Имовина која потиче од рођака побочне линије, јесте имовина стечена и за онога на кога је она путем наследства прешла. (3914/1906.)

Имање од гране је све оно, што дете добије од својих родитеља за време њиховог живота, без противне услуге. (121/1911.)

По судској пракси мањи пригодни поклони не спадају у круг имовине од гране (3985/920.)

Од усходног рођака наслеђено имање и онда остаје имање од гране, ако је оно на десцендента прешло као потоње наследство. (2219/1924.)

22.

Кад се брачне странке у току бракоразводне парнице тако погоде, да ће брачну заједницу успоставити, ако муж уреди за њих посебан стан, а дотле да парница мирује, има се сматрати, да су странке узајамно опростиле све увреде, које су једна према другој учиниле до тога доба.

(Касац. суд О. Б. у Н. Саду, Г. 282/1929.)

Касациони Суд, Б. Одељење ревизионој молби тужитељице делимично места даје, пресуду позивног суда преиначује те изриче, да тужитељици припада право на привремено издржавање почевши од 1 јула 1924 године.

Уједно враћа све списе позивном суду да установи висину тог издржавања.

Трошкови овог поступка установљавају се за тужитељицу у износу од 850 динара а за тужнога у износу од 650 динара.

Разлози: На расправи пред првостепеном судом од 13 маја 1924 године тужени муж изјавио је да је приправан као и до сада, примити своју жену и изјављује да ће одмах разделити стан тако да добије сасвим одељен стан од својих сестара.

Тужитељица пак изјавила је да пристаје на предлог свог мужа да иде са њим заједно живети, но тражи да се он према њој честито понаша што и она према њему обећава.

Иза тога странке споразумно изјављују да поступају мирно.

Из ових изјава странака произлази да су се странке нагодиле да ће успоставити брачну заједницу, те према томе узајамно опростиле све увреде које су једна према другој до тог доба учиниле.

Стога за пресуђивање тужбеног захтева на привремено издржавање меродавно је то из кривице које од странака није извршена горе споменута намира. Како је неспорно да је тужитељица преко њезиног адвоката пожуривала туженога ради успоставе заједног живљења, то кривица због неизвршења намире терети туженога, те је стога дужан плаћати издржавање својој жени тужитељици, за коју за време после намире није установљена таква чињеница из које би се могло закључити да би и њу теретила кривица због одвојеног живљења.

Из ових је разлога ваљало изрећи право тужитељице на привремено издржавање, које има трајати, до коначног уређења односа странака.

Као почетно време ваљало је установити онај дан када је тужитељица тражила понављање поступка, јер за прошло време установио је призивни суд и кривицу тужитељице.

Но како нису установљене имовинске околности странака, то је ваљало вратити предмет призивном суду.

Расположење у погледу трошкова оснива се на 508 § г. п. п.-а.

Нови Сад, 16 октобра 1930.

* * *

Судска пракса. Услови опроштај не потпада под опроштај предвиђен у §-у 82. Закона о брачном праву. (К. 172/1927.)

Услед молбе поднесене суду на основу §-а 77. ради успоставе брачне заједнице, има се сматрати, да су сва ранија скривљена дела другог брачног друга опростена. (К. 3665/1914.)

Злостављање се има сматрати опрштеним, ако је жена после њезина злостављања продужила брачну заједницу (К. 56/1903.) или

ако је знајући, да је од мужа добила полну болест, још неко време живела са својим мужем и трпела инфекцију (2529/1925.)

Опраштањем браколомства, поново се успоставља обавеза мужевљева на издржавање жене. (К. 303/1902.)

23.

Код пресуђивања одговорности власника коња у случају несреће, није меродавно то, какав је обичај владао у месту несреће у погледу мера опрезности, већ је меродавно једино то, шта је потребно да са отклони опасност.

(Касац. суд Одел. Б. у Н. Саду
Г. 900/1929.)

Касациони Суд Б. Одељење ревизиону молбу туженог одбија, док ревизионој молби тужитеља делом места даје, пресуду призивног суда делимично и тако преиначује, да тужитељу досуђену своту за време до 27 марта 1929 године повишава на год. 2750 дин. (у место 750 дин.) годишње, те обвезује туженога да тужитељу на руке правозаступника му, плати у року од 15 дана под претњом принудног извршења у име делимичних трошкова пред првостепеним судом 2500 динара, у име призивних трошкова 1500 дин. а у име ревизионих трошкова 1400 дин., а Држ. Ерару у име таксе ревизионе молбу тужитеља 200 динара. У осталом пресуда призивног суда остаје нетакнута.

Разлози: Према установљавању призивног суда тужитељ је радио код туженога.

Тужитељ налазећи се горе на колима која су била натоварена сноповима жита имао је снопове да додаје туженоме и његовом сину који су се били попели на житну камару. Услед изненадног јаког ветра који је одувао тужитељу шешир са главе, шешир је пао међу коње који су били упрегнути. Од овога се коњи поплашише и по-

бегоше, а тужитељ је са кола пао, те су га коњи прегазили од чега је претрпео озледе, због којих тражи оштегу.

Установио је призивни суд и то да штранге на колима нису биле откопчане; и да према мишљењу стручњака ако су штранге откопчане коњи не могу повући натоварена кола, док празна кола могу кренути и ако је поједна штранга откопчана,

Према оваковом стању ствари призивни је суд умесно установио одговорност власника коња који је коњима са главе скинуо додуше узде али није откопчао ни једну штрангу. Приговор да у селу није обичај то учинити ако пред коњима стоји кошара пред храном, није од важности, јер код пресуђивања питања одговорности није меродавно то шта је обичај у поједином селу (што у осталом није ни доказано) већ је меродавно једино то шта је потребно да би се отклонила опасност да коњи побегну. Исто тако није основан ни онај приговор туженога, да је тужитељ требао скочити са кола када су коњи већ кренули кола, јер се тужитељ тада налазио високо на сноповима, те је могао и тако настрадати, па се стога због тога што са кола није скочио, не може одговорност за несрећу на њега свалити, тим мање јер сам тужени тврди да је тужитељ и раније био слаб на ногама.

Из ових је разлога ваљало ревизиону молбу туженика као неосновану отбити.

Што се пак тиче ревизионе молбе тужитеља она је делом основана.

Наиме, према установљењу призивног суда радна способност тужитељева умањена је била 18 маја 1923 године са 75%, док је 27 марта 1929 године смањена још увек са 15%. Према томе све до 27 марта 1929 године требало је тужитељу досудити 75% оштеге, а тек после овог времена 15%.

Како је призивни суд за цело време досудио само 15% то је ваљало пресуду призивног суда у смислу диспоз. дела ове пресуде преиначити.

Како је пак туженик дао повода парници, а висина оштете зависила је од судског установљења, то је ваљало туженога пресудити и на снашање трошкова у сразмеру са досуђеним износом.

Нови Сад, 2 октобра 1930.

*

Судска пракса Власник је само у том случају одговоран за штету коју другоме нанесе његова животиња (сем случајева нормираних изузетним одредбама из §-а 112. зак чл. XII : 1894.), ако га у погледу проузроковања штете терети кривица. Овака кривица постоји ако је власник познавао по човека и његову имовину опасну природу своје животиње, па је ипак пропустио оне превентивне кораке који су потребни са гледишта сигурности (Бл. табла 3707/915).

24.

1. Отуђење покретнина, код кога је као противна услуга установљено издржавање преноситељево, има се сматрати даровним уговором, ако је приход отуђених некретнина довољан за издржавање преноситељево. — II. Иметак стечен за време трајања брака јесте заједничко тециво и онда, ако је куповну цену исплатио само један брачни друг из свога посебног иметка. У том случају плаћена куповна цена сачињава посебан иметак.

(Касац. суд Одељ. Б. у Н. Саду Г. 723/1929).

Касациони Суд онај део пресуде Апелационог суда којим је тужитељицама досуђен наследни део у име материнства, разрешава и тај суд упућује на даљи поступак и доношење нове одлуке у којој

се има решити и питање која ће странка сносити и трошкове ревизионога поступка који се овим за тужитељице установљавају у своти од 600 дин. (шест стотина динара) а за тужене у своти од 1400 дин. (хиљаду и четири стотине динара).

У осталом делу ревизиону молбу тужених одбија.

Разлози: Правилно је Апелациони Суд квалификовао пренос некретника од стране оца тужитељица пок. Н. на децу свога у рату погинулог сина као даровање, јер се даровањем има сматрати пренос некретнина ако је као протувредност условљено само издржавање дародавца, које се може подмирити из прихода некретнина.

Из даровнога уговора од 25 јануара 1924, је видљиво, да је дародавац, отац тужитељице, поклонио некретнине уз обвезу да га даропримци до његове смрти дворе, издржавају, у болести негују и о свом трошку сахране, а нема помена у даровном уговору о томе, да је даровање дато и зато, што су даропримци дароватеља у прошлости кроз дуг низ година неговали и издржавали, како то тврде тужени. Како је пак дародавац већ октобра месеца 1925 умро, то терет издржавања није падао на тужене ни пуне две године, те је установљење Апелационога Суда да се у конкретном случају не ради о уговору са противредношћу него о даровању у толико основаније. Како је међу парничним странкама неопорно то, да је дародавац пок. Н. А. са једном половином дарованих некретнина могао располагати, а Апелациони Суд нашао да је у погледу ове половине некретнина нужни део тужитељица повређен са тужитељицама досуђеном свотом од 9000 дин. које установљење тужени ревизионом молбом не нападају, ваљало је ревизиону молбу тужених у погледу тужитељицама досуђенога нужнога дела као неосновану одбити.

У погледу пак наследнога дела који би тужитељицама имао припасти из друге половине по Н. А. дарованих некретнина, правилно је изрекао Апелациони суд, да би

се и овај део за време трајања брака купљених некретнина, имао сматрати заједничком тековином док да би се, имањем пок. Н. имао сматрати само новац који је он дао за ту другу половину у браку, купљених некретнина, Како је међутим међу парбеним странкама неспорно и то, да је отац тужитељица, пошто је после смрти женине а матере тужитељица 8 ланаца земље продао половину за ову земљу добивене куповнине тужитељицама издао, основана је жалба тужених да би тужитељице биле власне у име материнства из половине доцније купљене земље, а покљоњене деци Н. В., тражити свој део само у том случају, ако би било доказано да оне издавањем половине куповнине за продатих 8 ланаца нису у име материнства измирене, него да су задржале себи право да у име материнства потражују и оне некретнине које је отац доцније из своје половине добивене куповнине купио, односно половину од ових некретнина које би припадале матери тужитељица.

У сваком случају пак тужени би имали право да од тужитеља потражују куповнину коју је Н. исплатио за некретнине које чине предмет парнице.

Како у погледу горњих околности Апелациони Суд, међутим, стање ствари, на основу кога би се предмет у меритуму могао решити, није установио: да ли су т. ј. тужитељице тиме што им је отац издао половину куповнине, добивене за продатих 8 ланаца, у име материнства потпуно измирене, како Апел. Суд није установио ни то, колико је износила куповнина коју је Н. А. за упарничене некретнине исплатио, коју би тужени евентуално били власни потраживати, ваљало је пресуду Апелационога суда разрешити и упутити га на даљи поступак.

Расположење у погледу ревизионих трошкова оснива се на прописима 543 и 508 §§ грађ. п. п.

Нови Сад, 14 октобра 1930.

*

Судска пракса. Право на заједничку тековину простире се само на имовину стечену за време стварне брачне заједнице, и не може се проширити на имовину стечену после прекидања заједничког брачног живота, ни онда, ако је сам прибављач имовине пружио разлога за одвојено живљење (К. 752/911.), јер основица заједничког тежива није само постојање брачне везе, него и заједничко живљење и заједничко привређивање брачних другова (К. 1275/912.)

Са гледишта заједничког тежива не може се сматрати да је прекинут брачни живот, кад је муж отсутан због издржавања казне лишења слободе (К. 2671/913.).

25.

Странка, која није стекла грунт. укњижено право залога ни на суштину ни на плодоуживање некретнине, већ је на плодоуживање водила извршење као на покретну ствар, нема право првенственог намирења из куповне цене на дражби продате некретнине, према осталим веровницима, који још нису водили оврху.

(Касац. суд О. Б. у Н. Саду,
Г. 759/930.)

Касациони Суд Б. Одељење одбија ревизиону молбу туженога те га осуђује да тужитељу на руке масакуратора плати у року од 15 дана под претњом принудног извршења у име ревизионих трошкова 1800 дин.

Разлози: Према 190 §-у изврш. закона право залога и посебног намирења у погледу некретнина имају само они веровници који су грунтовно укњижени. — 211 § тога закона нормира онај случај када је извршено право залога којег веровника укњижено само на плодоуживање некретнина. Тужена странка није стекла грунтовно осигурано право залога, ни на суштину, ни на плодоуживање као покретну ствар у смислу 213 §-а оврш. закона.

Ово право залога престало је када је престало право плодоуживања т. ј. продајом некретнина на дражби с

овршним дејством. Како овршни закон не протеже начин намирења по 211 §-у и на случај из 213 §-а, то је призивни суд умесно нашао да туженоме не припада право посебног намирења из куповнине продатих некретнина, будући да истој нису придодати приходи некретнина до продаје на дражби и јер се 211 § не може аналогно применити на случај из 213 §-а када то закон не дозвољава и када у том погледу не постоји ни стална судска пракса.

Приговор ревизионе молбе тужитеља да је овде учињено невакво повлашћење дужнику није основан, јер је тужба покренута не у корист дужника, него осталих веровника који, исто, немају грунтовно осигурано право.

Из ових је разлога ваљало ревизиону молбу туженога као неосновану одбити и осудити га на снашање и ревизионих трошкова.

Нови Сад 23 октобра 1930.

26.

I. Вршидба парним локобиллом јесте опасан погон, према томе при решавању се имају применити прописи који постоје у погледу опасног погона. II. За штету проузроковану вршаћом машином одговара не само власник вршаће машине него и предузимач вршидбе.

(Касациони Суд Одељење Б., у Н Саду
Г. 1406/1929)

Касациони Суд Б. Одељење услед ревизионе молбе тужитеља разрешава пресуду призивног суда и упућује тај суд на даљи поступак и доношење нове одлуке. Трошкови овог рев. поступка установљавају се за тужитеља у своти од 2300 дин.

Разлози: Тужитељ је од тужених као власника и подузимача вршидбе тражио отштету, јер је приликом вршидбе, услед искре из оцака вршаће машине тужених

и јер шприца тужених није била у уредном стању, изгорела једна комора жита.

Призивни суд је одбио тужбу и то против 1 р. туженога за то јер исти није власник машине него његов син, 11 р. тужени, а према 11 р. туженом са разлога јер погон са парном вршаћом машином није т. зв. опасан погон и јер није ничим доказано да би вршаћи локомотил имао у време вршидбе такве недостатке услед којих би из истог изашле варнице. Тужилац напада ову пресуду због повреде, како формалних, тако и материјалних правних правила и јер је чињенично стање с повредом тих правила установљено и мањкаво.

Жалбе су основане.

Пре свега не стоји онај разлог пресуде призивног суда да вршидба парним локомотилима није т. зв. опасан погон, јер се ово стајалиште коси са сталном судском праксом.

Према томе дужност доказивања да ватра није избила услед варнице локомотила тетети тужену странку.

Но повредио је призивни суд и пропис 270 и 401 §-а г. п. п.-а при установљавању чињеничког стања, јер није узео у обзир целу садржину доказног материјала и расправе јер је из чињеница извео погрешан закључак а сем тога у погледу битних околности уопште није ни установио стање ствари.

Призивни суд, наиме, у образложењу своје пресуде вели да исказ сведока Х. Лудвига не пружа никакав доказ у погледу тога у каквом је стању био локомотил приликом вршидбе, јер је исти локомотил прегледао након дужег времена после ватре. Ово стајалиште није образложено, јер се не оснива на мишљењу стручњака и јер уопште нема података, на основу којих би се могло изрећи да се и накнадним прегледом машине не може установити узрок ватре.

Но поред тога је призивни суд пропустио да испита и установи да ли је у међувремену наступила каква

3. Само приватна тужба повлачи за собом и таксену обавезу а код приватних деликата и тужби, нема приватног учесника.

4. Пуномоћја потпадају увек под таксу Т. Бр. 56. таксене тарифе. Закон не прави разлику за пуномоћја у кривичном поступку."

По наредби Министра
Правде
Начелник:
Др. Јанић

8.

НАРЕДБА

КРАЉ. УГ. МИНИСТРА ПРАВДЕ БР. 21.000. М. ПРАВ.
ИЗ 1906.

о нормирању судских поступака, одређених у зак. чл. XXXIII:1894. о државним матицама и у зак. чл. XXXVI:1904. о изменама у закону о државним матицама, као и о судским одлукама које се имају саопштити у смислу споменутих закона.

На основу овлашћења, добивеног у §-у 27. 61. и 91. зак. чл. XXXIII:1894. о државним матицама, као и у §-у 18. и 29. зак. чл. XXXVI:1904. о измени тог закона, наређујем следеће:

I. ГЛАВА.

О судском поступку дозвољеном по §-у 60. и 61. зак. чл. XXXIII:1894. против одбијајуће одлуке донесене у предмету оглашења које претходи склапању брака или у ствари суделовања при склапању брака.

§ 1. За судски поступак дозвољен по §-у 60. и 61. зак. чл. XXXIII:1894. закона о државним матицама, надлежан је онај краљ. окружни суд, на чијем је подручју седиште митичара, који је ускратио оглашење, односно

грађанског чиновника који је ускратно суделовање при склапању брака, а ако је ускратно оглашење или суделовање при склапању брака дипломатски заступник, конзула или њихов заменик (тач. Е.) §-а 29. зак. чл. XXXI:1894.), онда је надлежан будимпештански¹⁾ краљ. окружни суд.

Одступању од надлежности нема места.

§ 2. Молбу може поднети ма која странка која жели ступити у брак, и то лично или преко опуномоћеног адвоката, писмено или усмено.

Писмена молба се има предати код краљ. окружног суда у једном примерку, у облику одређеном у §-у 14. зак. чл. XVIII:1893.²⁾ Усмена молба се може изнети пред председником окружног суда или пред судијом кога за то одреди претседник, а има се увести у записник.

Молби или записнику има се у овереном отпратку приложити, у случају да се ускрати оглашење брака, одлука матичара и одлука првог чиновника муниципије као другостепене управне власти, — а у случају, да се ускрати суделовање при склапању брака, одлука грађанског чиновника, — и ако против ове по закону има места утоку, и одбирајућа одлука првог чиновника муниципије као другостепене управне власти. Надаље треба назначити оне доказе које је странка у погледу узрока ускраћења употребила пред грађанским чиновником односно пред првим чиновником муниципије као другостепеној управној власти, као и оне доказе, којима жели да докаже неистинитост узрока ускраћења.

Исправе се имају приложити у оригиналу или у овереном препису.

§ 3. Суд ће узети у разматрање само то, да ли је законит и истинит узрок ускраћења (§ 61. зак. чл. XXXIII:1894.), али у овом оквиру може узети у обзир и оне чињеничке околности и доказе, који нису наведени пред

¹⁾ Сада би био новосадски.

²⁾ Сада § 135. Гпп.

грађанским чиновником односно пред првим чиновником муниципије као другостепеној управној власти.

§ 4. Ако суд сматра за потребно, може од матичара односно од грађанског чиновника и од првог чиновника муниципије као другостепене управне власти затражити, да му саопште списе и друге податке који стоје на расположењу, а односе се на одбијајућу одлуку, и може их позвати на изјашњење.

Суд надаље може наредити, да се странке које ступају у брак или једна од њих усмено саслуша или их може упутити, да поднесу писмену изјаву и да изнесу своје даље доказе. Може надаље саслушати и законите заступнике и родитеље странака, које ступају у брак. Усмено саслушање може се обавити по изасланом судији или и путем замолнице.

§ 5. Суд се може и по службеној дужности обавештавати код власти, и у колико је по закону дозвољено доказивање не само са исправом (§ 50. зак. чл. XXXIII:1894.), може наредити, и спровађање других доказа. Може наредити, да се под заклетвом саслушају странке, које ступају у брак или само једна од њих.

Спровођање доказивања може се обавити по изасланом судији или путем замолнице.

§ 6. Суд (у сенату од три лица: § 1. зак. чл. X:1898) одлучује решењем, које се има уручити молиоцу. Решење којим се молба удовољава одма ће се послати матичару односно грађанском чиновнику, као и првом чиновнику муниципије као другостепеној управној власти, а одбијајуће решење послаће се тек по правноснажности његовој.

Ако суд у поступку матичара запази немар или неуредност (последњи став §-а 14. зак. чл. XXXIII:1894.) о томе ће истовремено са решењем молбе посебно извести непосредну надзорну власт матичара.

§ 7. Против решења којим се молба уважава нема места правном леку. Против одбијајућег решења, странка која ступа у брак може се послужити утоком на Апе-

лациони суд у року од осам дана рачунајући од уручења. Уток се може поднети писмено или усмено (§ 2.) поступајућем краљ. окружном суду.

Апелациони суд поступаће по овој наредби, али саслушаће одређено по §-у 4. и 5. или спровађање доказивања обавиће путем окружног суда, који је поступао у првом степену или према околностима ствари путем којег среског суда.

Апелациони суд коначно решава о утоку.

§ 8. Судски је поступак по §-у 32. зак. чл. XXXIII: 1894 слободан од таксе.

§ 9. Ствари, нормиране овом наредбом треба мимо-редно решити.

II. ГЛАВА.

Судски поступак око исправке државних матица, дозвољене у §-у 18. зак. чл. XXXVI: 1904.

§ 10. У ствари покренутој ради исправке матичног увођења закљученог потписом матичара, по § у 18. зак. чл. XXXVI: 1904. после одлуке другостепене надзорне власти (§ 14. зак. чл. XXXIII: 1894.) интересовани се могу обратити на краљ. срески суд.

У оваком случају за судски поступак надлежан је краљ. срески суд у чијем је подручју седиште водиоца оне матице која се има исправити.

Одступању од надлежности нема места.

§ 11. Молбу за судски поступак интересована странка може поднети писмено или усмено у року од 15. дана рачунајући од проглашења или уручења одлуке другостепене надзорне власти. Усмена молба има се увести у записник.

Писмену молбу или записник састављен о усмено изнесеној молби заједно са списима, матичар ће послати својој непосредној надзорној власти ради достављања краљ. среском суду.

§ 12. Ако краљ. срески суд, којем је надзорна власт послала списе, себе не сматра надлежним, послаће списе надлежном краљ. среском суду, и о томе ће известити надзорну власт.

§ 13. Ако суд нађе, да је по надзорној власти обављено извиђање исцрпно, донеће одлуку на основу тога извиђања.

Суд може затражити од надзорне власти и од матичара да му саопште податке који им стоје на расположењу, и може их позвати на изјашњење, а може се и по службеној дужности обавештавати код других власти.

§ 14. Суд може по потреби одредити и новију расправу, током које може саслушати интересенте, и може по службеној дужности наредити, да се поднесу исправе и да се изведе које друго доказивање, нарочито да се интересенти преслушају под заклетвом.

Суд ће о расправи саставити записник, у који ће уписати изјаве преслушаних странака и сведока, као и резултат одржаног увиђања.

§ 15. Суд је дужан у решењу (§ 19.) по могућности кратко утврдити текст исправке, како би се он дословце могао увести у матицу.

§ 16. Ако суд сматра за потребно, упутиће приватног молиоца на пут парнице.

У случају поступка ради исправке, покренутом по службеној дужности, нема места упућивању на парницу.

§ 17. Ако суд сазна, да је парница у току или да је била у току ради предмета поступка за исправку или ради права условљеног од тог предмета, поступак ради исправке односно донашање одлуке може суспендовати до правоћног окончања парнице, односно дотле док по службеној дужности прибави правноснажну пресуду.

Суспензија се може укинути и по службеној дужности.

§ 18. Ако је непосредни предмет парнице (§ 17.) порекло детета, па правоћна одлука донесена у спору,

наређује упис супротан матичном упису (§ 19. зак. чл. XXXVI:1904.), поступак ради исправке треба укинути као беспредметан. Ако судска пресуда у погледу порекла установљава тачност оригиналног уписа, онда се то има узети као меродавно при решавању питања исправке.

У сваком другом случају, подаци утврђени у парници, у поступку ради исправке служе само као материјал, а садржина пресуде није обавезна за судију у ствари ради исправке (н. пр. у наследној парници када дан смрти пресуда утврђује противно односно сагласно са матичним убележењем).

Прописе овог §-а треба сходно примењивати и онда, ако је правоснажни свршетак парнице претходно поступку ради исправке.

§. 19. Суд решава решењем. Ако је решење донесено у присуству интересованих странака, суд ће га одмах пред њима прогласити, а иначе ће им га уручити. Решење се путем уручења увек има саопштити и фискалу муниципије.

§. 20. Против решења краљ. среског суда, могу се послужити утоком на краљ. окружни суд у року од осам дана, рачунајући, од проглашења односно од уручења:

- а) интересовање странке;
- б) фискал муниципије.

Матичар или надзорна власт не могу се послужити утоком против судске одлуке.

Интересоване странке ће уток поднети код поступајућег краљ. среског суда писмено или усмено и то писмени поднесак у једном примерку, у облику одређеном §-у 14. зак. чл. XVIII:1893.^{*)} Усмено изнесени уток увешће се у записник.

Фискал муниципије само писмено може поднети уток против судског решења.

^{*)} Види §. 135. зак. чл. I:1911.

§. 21. Краљ. срески суд по истеку уточног рока, ако није поднесен уток или ако уток није приспео, вратиће првостепеној (непосредној) матичарској надзорној власти, списе који потичу од управне власти са једним примерком правоснажног решења, снабдевеног са клаузулом правоснажности: а у случају утока поднеће све списе окружном суду.

§. 22. Краљ. окружни суд поступаће по овој наредби, али ако је у смислу §-а 14. одредио саслушање или извођење доказивања, то ће обавити путем изасланог судије или путем краљ. среског суда који је поступио у првом степену или према приликама путем другог краљ. среског суда.

Краљ. окружни суд о утоку коначно решава, и решење заједно са свима списима шаље краљ. среском суду.

§. 23. Краљ. срески суд у смислу §-а 19. објављује решење краљ. окружног суда и првостепеној (непосредној) матичарској надзорној власти враћа списе који потичу од управне власти и по један примерак првостепеног и другостепеног судског решења.

§. 24. У колико су у новом поступку поднесени нови податци, суд не може у предмету исправке одбити донашање одлуке из тога разлога, да је у ствари једанпут већ решавао.

§. 25. §. 8 и 9 има се применити и у поступку нормираном у овој глави.

§. 26. Ако је матичар дипломатски заступник, конзун или њихов заменик (§. 79. зак. чл. XXXIII. 1894) за судски поступак, стављен у течај после одлуке министра унутрашњих послова, донесене време § у 6. Наредбе бр. 2800/М. Прет. из 1906, у ствари покренутој ради исправке матичног убележања закљученог потписом матичара, надлежан је у првом степену будимпештански краљ. окружни суд⁴⁾, а у другом степену будимпештанска

⁴⁾ Сада новосадски окружни суд.

краљ. судбена табла⁵⁾; иначе се имају сходно применити одредбе ове главе.

III. ГЛАВА.

О судском поступку око рекламација поднесених против поново састављених матица у смислу §-а 27. зак. чл. XXXIII. 1894.

§. 27. У случају рекламације поднесене против новог састава матица од стране одбора формираног у смислу §-а 27. зак. чл. XXXIII : 1894., чија су оба примерка изгубљена или постала неупотребљива, за судски поштуак је надлежан онај краљ. срески суд, на чијем је подручју седиште водиоца матице, која се има надокнадити.

Отступању од надлежности, нема места.

§. 28. Ако краљ. срески суд, којем је надзорна власт по обављеном поступку иследног одбора, услед рекламације доставила списе, не сматра себе надлежним, списе ће послати надлежном краљ. среском суду, и о томе ће известити надзорну власт.

§. 29. Суд не може одбацити рекламацију само зато, што недостаје овлаштеност рекламанта.

§. 30. Суд ће узети у разматрање само оне податке новосастављене матице, против којих је у законском времену (§. 27. зак. чл. XXXIII : 1894.) поднесена рекламација.

§. 31. Ако се суд увери о томе, да се рекламација може меритерно решити на основу молбе рекламанове и рада извиђајног одбора, донеће одлуку о рекламацији без сваког даљег поступка.

§. 32. Ако суд сматра за потребно, саслушаће интересенте, а може и по службеној дужности наредити, да се поднесу исправе и да се спроведе друго доказивање, нарочито да се интересенти саслушају под заклетвом.

⁵⁾ Сада Апелациони суд у Н. Саду.

Сл. об. сп / 311

Одбор

за испитивање адвокатских приправника:

Претседник Одбора:

Др. Никола Игњатовић, претседник Апел. суда

Заменик претседника:

Др. Бошко Ђурђев, потпретседник А. С.

чланови одбора:

Др. Михајло Тодоровић, Др. Антун Гргинчевић, Милан Зорић, Др. Тома Павловић, Др. Владислав Петровић, Др. Јован Киш, Војислав Гомирац, Јован Костић, Др. Сава Путник, Милан Повољни и Др. Владимир Белајчић.

Од адвоката: Др. Стеван Адамовић, Др. Фердинанд Лустиг, Др. Милош Бокшан, Др. Јован Латинчић, Др. Игњат Павлас, Др. Александер Моч, Др. Милан Матић, Др. Милан Секулић, Др. Коста Мајински, Др. Радослав Илић, Др. Ђура Табаковић и Др. Душан Медаковић.

Изашао је Уводни закон у грађ. парнични поступник са тумачењем **г. Николаја Пахорукова**, инспектора Министарства правде.